

Ordenació diaconal de Mn. Emili Villegas

El diumenge dia 16 de desembre, 3r d'Advent, dit de l'alegria (Gaudete), i el dia de la festa de sant Josep Manyanet, Mn. Emili Villegas i Artacho de 26 anys, va rebre el diaconat de mans de Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, a la Basílica de la Mare de Déu de Valldflors de Tremp, on fou batejat sant Josep Manyanet i on el nou diaca quedarà adscrit per al servei pastoral. El temple —que estava ple de gom a gom— va acollir una nombrosíssima representació de sacerdots de la diòcesi, de la seva família de procedència andorrana i de molts amics, que es van desplaçar des de diferents indrets, especialment des del Principat d'Andorra per participar-hi. L'Arquebisbe va demanar que el nou diaca sigui un testimoni del servei amorós del Fill de Déu, d'amor als pobres i de l'alegria de la fe per a tot el poble de Déu, amb una predilecció preferent pels joves. I el va encoratjar a viure el seu celibat, que en aquesta ordenació abraçava, com una gran donació d'amor cast i obediència, per millor servir tothom amb cor indivís i per configurar-se més estretament a Crist, Servent del Pare i Espòs de l'Església.

GLOSSA

Anys de gràcia

El dia que va fer noranta anys, una àvia va llegir un text als seus fills, néts i amics. Entre moltes altres coses, deia: «Noranta anys de gràcia, també moments d'errors i d'incertors, de pors i de somriures, de salut i de malaltia, de fidelitat a Vós i d'allunyament dels ensenyaments de Jesús, de tan de bé que heu obrat en mi i a través de mi... Malgrat el desgast d'aquests anys, que ja són molts, no vull deixar d'agrair el vostre acolliment i dir-vos: Senyor, us dono les gràcies perquè en tot moment heu acollit la meua vida, m'heu acceptat i estimat malgrat les meves infidelitats, defalliments i indiferències [...]. Vull anar dient adéu a la vida amb la mateixa joia amb què l'he viscuda. Vull que estigieu amb mi, Senyor, fins al darrer alè. Em sé a les vostres mans i sé que sou molt a prop meu. Encara que a la vista de moltes persones la vellesa no és bonica, s'accepta a mitges, esdevé rutinària, comporta cansament, demana metges i règim alimentari, treball limitat o nul i descans freqüent, refugiar-se sovint en el "m'he

fet gran", perdre l'esperança, deixar-se portar pel desànim davant la pèrdua de forces i la incertesa del futur...; malgrat tot això, no vull oblidar que Déu és amor, que sou amor i amb Vós he arribat fins aquí i amb Vós vull arribar fins al final. Confio incansablement i confio en les vostres promeses. Doneu-me forces per esguardar-vos, Pare!» «Quan era un infant, parlava... pensava... raonava com un infant... Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant, subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran» (1Co 13,11-13).

Bonica pregària la d'aquesta senyora que se situa en la recta final de la vida amb humilitat i senzillesa i, des de les seves limitacions, dóna gràcies i demana perdó per la vida passada, pels encerts i les errades, reconeixent-hi el pas de Déu i confiant en la seva misericòrdia. Alhora demana, confiadament, pel camí que resta... fins que Déu vulgui.

Enric Puig i Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

2013: Temps per a fer viva l'esperança

En entrar a l'Any Nou 2013, crec que tots hem pensat que enguany ens calia demanar, sobretot, el do de l'esperança per a cadascun i per a tota la humanitat. Per al nou any de gràcia que el Senyor ens regala, cal que ens proposem un compromís encara més fort d'amor i solidaritat amb els qui ens envolten i amb els qui més ens necessiten, certament, però sobretot ens cal revifar l'esperança. N'he parlat a tots els recessos on he participat i aquest ha estat el meu missatge per a l'any nou. Tenir esperança, ens obre al misteri de la nostra existència, que només s'acclaireix en el misteri del Fill de Déu fet realment home com nosaltres (cf. GS 22). L'ésser humà és l'únic que espera, perquè està llençat vers el futur, vers l'eternitat. I necessita l'esperança per vèncer les pors de tot el que és advers en aquest món. L'esperança sempre està molt relacionada amb viure la fe en Déu de forma confiada i amb estimar de forma concreta i compromesa. Hem de fiar-nos de Déu que ens diu avui, com ho deia als exiliats del seu poble, temptats per la desesperació i el desànim: «*Jo sé quins són els meus designis sobre vosaltres, designis de pau i no de desgràcia: jo us donaré un futur i una esperança*» (Jer 29,11).

L'ésser humà necessita Déu, en cas contrari queda sense esperança. L'home mai no pot ser redimit només des de l'exterior. L'home és redimit per l'amor. Un amor incondicional, absolut. La veritable, la gran esperança de l'home, que resisteix l'adversitat malgrat totes les desilusions, només pot ser Déu, el Déu que ens ha estimat i que ens continua estimant fins a l'extrem.

Serà l'esperança la que ens portarà a treballar decididament per la Pau. «Feliços els qui treballen per la pau!» ha titulat Benet XVI el seu Missatge per la Pau de l'1 de gener. Ell destaca que «els que treballen per la pau són els que estimen, defensen i promouen la vida en la seva integritat». El Papa defensa el dret a la vida i també el dret al treball, a la llibertat religiosa i al matrimoni entre home i dona, i afirma que el terrorisme, les guerres, les desigualtats socials i els fonamentalismes religiosos també representen un perill per a la pau. «La pau no és un somni, no és una utopia: la pau és possible. Els nostres ulls han de veure amb més profunditat, sota la superfície de les aparences i les manifestacions, per descobrir-hi una realitat positiva que existeix en els nostres cors, perquè tot home ha estat creat a imatge de Déu i és cridat a créixer, contribuint a la construcció d'un món nou.»

Durant tot l'any que estem iniciant, necessitarem molta «fe/esperança/caritat», les tres virtuts unides en una única gran resposta a l'Amor incondicional de Déu. Així podrem afrontar crisis, reptes i dificultats amb coratge, per animar-nos en el camí de la vida, per superar fracassos i desencisos, per construir la societat més fraterna i justa que tant necessitem, per ser més solidaris amb els qui sofreixen, per estimar a semblança de Jesús, que neix humil i pobre a Betlem, i que santifica les aigües del món des del riu Jordà, perquè nosaltres puguem ser fills de Déu pel baptisme. Que la tendresa d'aquests dies de Nadal i Epifania ens mantingui oberts a l'amor, a la joia i a la solidaritat. Sempre amb esperança!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

CARLES LLINÀS

La modernitat

El professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya Carles Llinàs ha estat guardonat amb el Premi Joan Maragall 2012, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. El títol de l'obra és *Escatologia, modernitat, escepticisme. El pensament d'Odo Marquard*, en la qual presenta la dimensió teològicopolítica de l'autor.

Què destaca del pensament d'Odo Marquard?

Marquard proposa un concepte de modernitat segons el qual aquesta és l'època de la negació de tota expectativa excessiva de sentit. Destacaria la força amb què exposa l'ambiguïtat entrellat de molts dels problemes posats per la modernitat, la convicció existencial amb què n'extreu la seva versió, la clarividència amb què detecta certs aspectes de l'actual realitat històrica i política i la coherència amb què duu la seva proposta fins a les últimes conseqüències.

Què ens aporta als cristians?

L'entrellat de molts dels problemes posats per la modernitat és ambigu perquè, entre moltes altres coses, està farcit de qüestions l'origen de les quals es troba en el cristianisme. Respecte de la modernitat, els cristians sovint oscil·lem massa entre el mer rebuig i el complex d'inferioritat.

Per què el va atraure?

El diagnòstic teològicopolític que Marquard fa de la modernitat és d'una lucidesa esparverant. Les seves lectures són amplíssimes i els seus punts de vista, per més que discutibles, són d'una actualitat absoluta, si més no pel que fa al plantejament dels problemes.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Història: Sant Basili el Gran i l'Esperit Sant

Sobre l'Esperit Sant és l'obra estrella de sant Basili. Trobo pistes importants, de cara a unir amor, coneixement i acció comunal (vida), encara que no ho afirmi explícitament. El seu pensament descarta la rigidesa d'alguns intel·lectualistes grecs que renunciïn a la frescor viva de la comunicació de l'Esperit Sant, en excloure'l de la divinitat i arreglar-lo entre les criatures.

Al final del capítol III de *Sobre l'Esperit Sant*, Basili parla de la «doctrina simple de l'Esperit Sant, sense adobs o dureses». I al començament del capítol IV afirma que «la paraula de la Veritat... duu a la llibertat de l'Esperit». D'aquesta manera, Basili resta immers en «l'Esperit de Jesucrist», en l'Esperit Sant i Santificador, en l'Esperit de Veritat i de Saviesa, alliberat de l'estretor mental d'alguns ideòlegs grecs: «Com no serà potent l'acte de l'Esperit que ens dispensa la vida de la Resurrecció i adapta la nostra ànima a aquesta vida espiritual.»

L'Esperit «ens fa entrar en la familiaritat viva de Déu perquè depassa tota intel·ligència» i, per això, ens fa conèixer el Crist i la Veritat completa.

Vet aquí de quina manera l'Esperit Sant converteix la pura raó en intel·ligència viva i amant. L'Esperit és aquell que en Ell mateix fa conèixer, perquè Ell és la Llum en què contemplem la Llum de Crist. Ell és el Senyor que dirigeix els nostres cors a l'amor de Déu i a la constància de Crist en les tribulacions. Ell «ens fa conèixer amb els ulls del cor». És l'Esperit que vivifica i ens fa dir «Abbà, Pare», en actitud de confiança i de tendresa. En l'Esperit vivim: Ell és el lloc dels sants! És la comunicació de Déu que crea la comunitat amb Déu.

Dr. Josep M. Rovira Beloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Siempre es Navidad

Al amigo periodista y escritor Jacinto Paire, autor de la biografía del médico y sacerdote de Barcelona beato Pere Tarrés, de la del beato leridano Joan Castelló Aleu, químico y mártir, y de otros diez libros —el último *Diccionario de conversos*—, tras haberlos hablado en una entrevista sobre los grandes convertidos, con motivo de la Navidad, le pedí que felicitara a la buena gente, a los oyentes del programa de Radio Barcelona sobre valores humanos *Objectiu l'home* (OM 666, SER, los domingos de 22 a 23 h) y a los lectores de esta publicación diocesana. Dijo:

—«Què li darem al Noi de la Mare, què li darem que li sàpiga bo...?»

—Un cesto a rebosar de obras buenas que, seguro, serán de su agrado:

- Dulce consuelo a quien vive entre penas;
- Mano siempre abierta al necesitado;
- Alegria a quien la perdió y llora;
- Compañía al que vive en soledad doliente y calor humano implora y espera de nuestra caridad;
- Ánimo al que quedó sin esperanza frente a los reveses de la vida y a recuperarla no alcanza, hundiéndose de toda ilusión perdida.
- Amor, amor a todos los humanos, pues Él viene para hacernos hermanos.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Entrar amb fe a la litúrgia

Quan ens disposem a participar d'un acte litúrgic, el primer pas que hem de fer és el del respecte envers tot allò que és sagrat. El segon pas és el d'acostar-se a la litúrgia amb la mirada interior de la fe. Si no entrem en el terreny de la litúrgia fent un acte de fe, la litúrgia, per solemne i ben preparada que sigui, perd tot el seu sentit, com a màxim es converteix en un acte pietosament social.

Només la fe, aquella fe que ens porta fins a Crist, que porta el segell de la nostra adhesió a Crist al mateix temps que ens fa creure en Crist, ens el fa estimar; és la fe que ens pot guiar fins al sentit del misteri que la litúrgia amaga sota els vels de les realitats terrenes amb què ara la contemplem. Aquesta fe no es limita a les formulacions doctrinals, per més que les suposa i ens les fa confessar com a signe, també, de la nostra comunió eclesial. Acostar-se, contemplar, participar de la litúrgia amb aquesta fe és la que converteix el fet de formar part de l'assemblea litúrgica en un acte de fe. A partir d'aquesta fe, anem entenent que, gràcies a la litúrgia, podem lloar veritablement Déu, perquè ho fem per mitjà de Crist. I que és gràcies a la litúrgia que la nostra vida es va embolcallant de santificació, perquè així com en la litúrgia Crist ens porta fins al Pare, també des d'ell fa davallar damunt nostre l'Esperit Sant, que tot ho renova i ho santifica.

Entrant en la litúrgia amb aquesta fe, deixant de banda, en aquell moment, el que ens puguin dir, per acostar-nos a Crist, les més dignes escoles de teologia o d'espiritualitat, ens farem nostra aquella atenta obediència dels cors senzills que han après a escoltar el Crist en les paraules de l'Escriptura.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de sant Pau, ermità. Segons la tradició, Pau, conegut amb el títol de *primer ermità*, va fugir al desert de Tebes, a Egipte, arran de la persecució de Deci de l'any 250, com tants altres cristians. Però ell s'hi va quedar i va menar vida eremítica fins a la mort, esdevinguda quan tenia més de cent anys.

SANTORAL I LECTURES

13. ✝ **Diumenge.** Baptisme del Senyor. Sant Hilari (†367) i doctor de l'Església; Sant Gumersind, mr.; santa Verónica.
14. **Dilluns.** Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina.
15. **Dimarts.** Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats.
16. **Dimecres.** Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe.
17. **Dijous.** St. Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca.
18. **Divendres.** Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana.
19. **Dissabte.** Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, màrtirs.

■ **Diumenge** vinent, II durant l'any (litúrgia de les hores: 2

EL BAPTISME DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre de Isaïas (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del aguacero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

(Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo:

«Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envié su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 3,15-16.21-22)

En aquel tiempo, el pueblo estaba en expectación, y todos se preguntaban si no sería Juan el Mesías; él tomó la palabra y dijo a todos: «Yo os bautizo con agua; pero viene el que puede más que yo, y no merezco desatarle la correa de sus sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego.»

En un bautismo general, Jesús también se bautizó. Y, mientras oraba, se abrió el cielo, bajó el Espíritu Santo sobre él en forma de paloma, y vino una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo, el amado, el predilecto.»

(Hoy también se pueden leer las lecturas: Is 40,1-5.9-11; Salmo 103; Tt 2, 11-14; 3,4-7; Lc 3,15-16.21-22).

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions. Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrenciales. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 3,15-16.21-22)

En aquell temps, la gent que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.»

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom i una veu digué des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.»

(Avui també es poden llegir les lectures: Is 40,1-5.9-11; Salm 103; Tt 2,11-14; 3,4-7; Lc 3,15-16.21-22).

▶) aquesta imatge parla

Baptisme de Crist. Pintura de Juan Fernández de Navarrete (1526-1579), Museu del Prado (Madrid)

MISSA DIÀRIA (LMD)

Accés al Breviari

), bisbe de Poitiers
rònica de Benasco, vg.

Comença el temps de durant l'any

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): He 1,1-6 / SI 96 / Mc 1,14-20.

■ **Dimarts**. He 2,5-12 / SI 8 / Mc 2,21-28.

■ **Dimecres**. He 2,14-18 / SI 104 / Mc 1,29-39.

□ **Dijous**. He 3,7-14 / SI 94 / Mc 1,40-45.

■ **Divendres**. He 4,1-5.11 / SI 77 / Mc 2,1-12.

■ **Dissabte**. He 4,12-16 / SI 18 / Mc 2,13-17.

2a setmana): Is 62,1-5 / SI 95 / 1Co 12,4-11 / Jn 2,1-12.

COMENTARI

Mentre pregava, s'obrí el cel

L'episodi del baptisme de Jesús que ens narra l'evangelista Lluç ve precedit pel testimoni de Joan Baptista, un testimoni que ja ens havia sortit en el diumenge III d'Advent.

L'evangelista assenyala que la gent «vivía en expectació» i es preguntava si no era Joan el Messies. Aquesta expectació no és altra cosa que l'espera de la intervenció messiànica per part del poble jueu. Joan d'una banda desemmascara els malentesos de la gent; però, d'altra banda, revela el misteri de Jesús que s'acosta a fer-se batejar. Joan només bateja amb aigua, el Messies, però, batejarà amb Esperit Sant. Ell prepara els cors dels creients, el Messies, però, judicà aquest món amb el foc que no s'apaga. Joan és només un profeta, el Messies actuarà amb la força de Déu.

La imatge del foc, ja present en l'esbarzer que crema sense consumir-se o bé al cim del Sinaí,

des d'on ressona la paraula del Senyor, i també en les llengües de foc de l'Esperit a Pentecosta (cf. Ac 2,3), no és sinó expressió de l'acció transformadora de Déu en la persona del Messies.

El baptisme de Jesús és narrat de manera sintètica. En un context de pregària —que trobarem també en altres episodis de l'evangelí de Lluç—, l'Esperit Sant davalla sobre Jesús, mentre ressona la veu del cel. Aquests elements contribueixen a revelar amb profunditat el misteri de Jesucrist. Ell és una persona en comunicació constant amb Déu (pregària), plena de l'Esperit diví (colom) i és el Fill estimat de Déu (veu).

Així, el Messies profetitzat per Joan Baptista té una novetat: no és un nou rei de Jerusalem, en la línia de David; és el Fill de Déu, ple de gràcia i d'Esperit, que ve a transformar el món amb el foc d'aquest Esperit, del qual ell és el portador. Val la pena, doncs, creure en Jesús i ser batejats en el seu Esperit.

Jordi Latorre, SDB

Nit de Nadal, a la Catedral de Santa Maria

El *Cant de la Sibil·la*, va ser de nou interpretat la Nit de Nadal a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, a les 23.40 h, just abans de la Missa del Gall, que va ser presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Aquesta interpretació és un drama litúrgic en cant gregorià, de gran difusió a l'Edat Mitjana i declarat Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat per la UNESCO el 2010.

La soprano Laura de Castellet va interpretar el paper de la Sibil·la, la profetessa que canta la fi del món, d'acord amb la partitura original que es conserva a l'Arxiu Capitular d'Urgell, inclosa a l'Ordinari de la Catedral d'Urgell de l'any 1536, reeditat el 1548. La soprano va estar acompanyada per un grup coral, en el qual hi ha diverses autoritats de la ciutat inclòs l'Alcalde, Il·lm. Sr. Albert Batalla, i per l'organista Lluís Obiols.

El *Cant de la Sibil·la* es va tornar a interpretar a Urgell l'any passat per primer cop des de la seva desaparició durant el segle XVI. La recuperació d'aquesta tradició segueix la línia del que ja s'havia fet els darrers anys en d'altres poblacions del territori català.

«Segueix el **Full Dominical** d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil»

Celebració del Nadal a les residències i llars d'avis

El dia 24 a la nit i el dia 25 de desembre, solemnitat del Nadal del Senyor, es va celebrar amb joia aquesta festa, amb tantes tradicions populars unides, a totes les esglésies de la Diòcesi d'Urgell. L'Arquebisbe Joan-Enric Vives va visitar i celebrar una missa vespertina del Nadal a la Residència d'ancians de Sant Josep de La Seu, i va sopar amb les religioses Germanetes dels Ancians Desemparats.

L'endemà ja dia 25 va presidir la solemne eucaristia estacional a la Catedral Basílica de Santa Maria de La Seu d'Urgell, i va administrar la benedicció apostòlica amb indulgència plenària als fidels de la Diòcesi. A l'homilia va remarcar el do de l'alegria per la presència amorosa de Déu enmig nostre, el do de l'esperança que neix amb l'Infant per a tota la humanitat, i el do de l'amor solidari envers tots els qui sofreixen o tenen necessitats, ja que amb Jesús arriba la benedicció divina i la dignitat a tota la naturalesa humana. Estem invitats i urgits a posar esperança i alegria allà on no n'hi hagi, i a fer de l'estil de Betlem, fet de pobresa, humilitat i obediència a Déu, el nostre estil de vida i d'actuació.

Mons. Joan-Enric parla amb els sacerdots grans

Al migdia del dia 25 va celebrar un àpat de germanor amb els ancians residents que resten a casa i la comunitat de les religioses Germanetes dels Ancians Desemparats, de la Residència de Sant Josep de La Seu, i amb el grup dels seminaristes diocesans, va visitar especialment els sacerdots residents i els malalts.

El dia 24 de desembre al migdia, al Seminari Conciliar de La Seu d'Urgell, els seminaristes d'Urgell van tenir la seva festa natalenca amb l'Arquebisbe Joan-Enric, amb el Rector Mn. Ignasi Navarri i amb el director espiritual Mn. Manuel Pal, acompanyats també

pel Secretari general Mn. David Codina. Van pregar a la Capella l'Hora d'entre dia, amb la qual es clou el temps d'Advent, i després van celebrar un àpat de germanor ben festiu, amb cants de nades catalanes i d'altres països originaris d'alguns dels seminaristes. Van festejar també el 80è aniversari de Mn. Pal que s'escau el dia de Nadal. Van tenir un record pels familiars de tots ells, i pels dos seminaristes que no havien pogut assistir, Eudald i Jerrick-Joan.

L'Arquebisbe també visità la Residència de persones grans de Sant Domènec el 18 de desembre, a Balaguer. Aprofità la trobada festiva per desitjar-los Santes Festes de Nadal als responsables i treballadors de la Residència, així com als ancians que hi viuen, i especialment als tres sacerdots del bisbat d'Urgell que hi resideixen i atenen els seus germans residents, Mn. Josep Casas, Mn. Jaume Armengol i Mn. Pere Ribes, que amb els seus 98 anys és el prevere més ancià del Bisbat d'Urgell. A tots els animà a viure amb fe viva aquestes festes de Nadal i a preocupar-se pels germans que tenen a prop.

El dissabte dia 22 de desembre l'Arquebisbe (que també és President del Patronat Rector de la Fundació) va visitar la Residència per a ancians «Clara Rabassa» d'Andorra la Vella. Acompanyat per l'Arxiprest de les Valls d'Andorra Mn. Sàrries i el Secretari general Mn. Codina, va presidir la celebració de l'Eucaristia, i posteriorment va tenir lloc un festival de cançons i un àpat de germanor amb tots els residents i el personal al seu servei, encapçalat per la Presidenta delegada del Patronat de la Fundació, Sra. Roser Jordana, i per la Directora Dra. Eva Riba. Va dedicar temps als ancians assistits, i a tots va fer arribar un missatge d'esperança, recordant que Déu, en Jesús, ve a visitar-nos per consolar-nos, per llevar-nos el pecat que ens desanima i els remordiments que tan sovint no ens deixen aixecar el cap, i sobretot, per omplir-nos dels dons divins de la joia i de la renovació en les nostres vides.

Els avis van parlar amb Mons. Joan-Enric dels seus neguits

Homenatge a Mons. Iglesias Navarri a la Cúria

Un bon nombre de preveres diocesans i els treballadors de la Cúria diocesana es van reunir la tarda del divendres 21 de desembre a la sala d'actes de la Casa del Bisbat per felicitar les festes de Nadal a l'Arquebisbe Joan-Enric. Aquest any també hi van acudir molts familiars i amics de Mons. Ramon Iglesias Navarri (1889-1972) que fou Bisbe d'Urgell de 1943 a 1969.

El Vicari general i Representant personal del Copríncep, Mn. Josep M. Mauri, expressà, en nom propi i de totes les Delegacions diocesanes i tots els presents, l'afecte vers la persona de l'Arquebisbe i la comunió eclesial amb la tasca que desenvolupa al capdavant de la Diòcesi.

Mn. Nemesi Marquès Oste va fer una glossa de la biografia i del pontificat de Mons. Ramon Iglesias Navarri, nascut a Durro (Alta Ri-

Fotografia de família

batorça) el 28 de gener de 1889, i que fou Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra entre els anys 1943 i 1969.

L'homenatge va ser especialment emotiu, tant perquè a la sala hi havia una vintena de persones vinculades familiarment i amicalment amb Mons. Iglesias, i vingudes expressament des de l'Alta Ribagorça per participar en l'acte, com per l'emoció de Mn. Marquès en recordar alguns episodis especialment reveladors de les dificultats que va haver d'afrontar Mons. Iglesias, tant en l'àmbit pastoral (Mn. Marquès ha posat èmfasi en els esforços, finalment reeixits del Bisbe Ramon per augmentar les vocacions) com en les relacions polítiques derivades de la seva responsabilitat com a Copríncep d'Andorra, i en una època ja difícil per ella mateixa, sobretot en la primera meitat del pontificat, pels efectes devastadors, materialment i moralment, de la guerra del 1936-1939 i la llarga postguerra subsegüent.